

СМЕЛИЯТ ВОЙНИК

Превод от английски: Емилия Стаматова, 1996

chitanka.info

Имало едно време един момък, бил весел и смел, и винаги налитал да се бие. Когато пораснал, отишъл във войската. Бил примерен войник, нямал никакви наказания.

Но един ден получил писмо от родителите си. Молели го да се върне. И без това срокът на военната му служба изтичал и войникът поел към дома. По пътя влязъл в едно село. В него имало нечиста сила. Всяка сутрин църквата била изпръскана с кръв. Жителите на селото обявили награда за онзи, който се осмели да пренощува в църквата три нощи и разбере какво става. Наградата била голяма, защото хората по този край били доста заможни.

Влязъл войникът в механата и там научил всичко.

— Искан ми се да видя коя е тази нечиста сила — рекъл момъкът.
— Аз не се страхувам от нищо.

Завели го в църквата, и се уговорили за наградата.

— Добре — съгласил се той. — Ще застана до олтара. Само че искам цялата нощ да гори свещ.

Вечерта взел със себе си малко вино, тютюн, влязъл в църквата, седнал до олтара и зачакал. А в по-древни времена поповете били погребвани под олтара. Ударило единайсет. Седи войникът до олтара и си казва:

— Да пийна, да запаля, ще ми стане по-весело!

Само че отново часовникът забил и изскочили четири дракона — страшни и огромни. Единият бил с нож, другият с вила, третият — с брадва, четвъртият ръкави засуквал — истински страшилища! И всичките към олтара се бутат.

Те измъкнали попа от гроба, на четири части го насекли и го разхвърляли из църквата. Щом ударило дванайсет, се хвърлили обратно в гроба и изчезнали. Никой нямало да издържи на подобна гледка, а войникът все едно нищо не е видял. Нали не знаел що е страх.

А в селото вече не се надявали да го видят жив. На сутринта клисарят ни жив, ни умрял се затичал към църквата. А войникът седи, сякаш нищо не се е случило, потропва по табакерата си и казва:

— Ще пийнем, ще запалим, по-весело ще ни стане!

Разказал той какво се случило.

— Тази вечер — рекъл той, — ще седна долу, на пейката.

Отново взел вино, тютюн и свещ. И зачакал. Но всичко се повторило, чудовищата сторили същото и изчезнали.

На третата вечер момъкът седнал на мястото на хора. Зачакал и пак потупвал по табакерата си:

— Ще пийнем, ще запалим, по-весело ще ни стане!

Драконите се появили, хванали попа, мъчили го, мъчили го. Като ударило дванайсет, не успели да го пуснат в гроба, хвърлили го на пода и отлетели.

Седи войникът и го гледа. След половин час попът се изправил и викнал:

— Ей, ти, ела тук!

— Няма да дойда!

— Ела, ела, ги не се страхуваше от четиримата, а от мен се боиш!

— Ела ти сам, щом искаш — отвърнал войникът.

Трети път попът извикал войника, но войникът не отстъпвал. Оправил попът расото си, отишъл до войника и му се поклонил:

— Ела с мен!

— Къде?

— Зад олтара!

Не му се искало на войника да тръгне, но мъртвият вече го дърпал. Минали зад олтара, а, попът говори:

— Изстържи тази стена!

— Сам си я стържи! — отвърща войникът.

Времето върви, попът стърже ли стърже, нокти му съвсем се изпочупили и моли войника:

— Помогни ми!

Войникът измъкнал ножа си и след малко изстъргал стената, тогава в нея се открила вратичка.

Попът пак моли:

— Отвори я!

Войникът я отворил, измъкнал от скривалището три торби.

— За това, че не се страхуваш от нищо, можеш да ги вземеш. Но една раздай на бедните, една остави за църквата, а третата вземи за себе си. Тези пари аз събрах с измама. Не давах на бедните, а ги трупях тук. А сега да се върнем, сложи ме обратно в гроба.

Войникът го сложил в гроба и преместил плочата, тогава се чул звън за молитва. Влязъл в църквата клисарят и видял трите торби:

— Какво е това?

— Всичко това е пълно с пари.

Клисарят отишъл при попа:

— Войникът в църквата има три торби с пари! Не могат да се преброят!

Този поп също бил алчен. Чул за парите и хукнал в църквата.

Войникът кротко си седи.

— Какво имаш в торбите?

— Пари.

— Откъде ги взе?

— Само вкъщи ще кажа.

Войникът занесъл парите в механата и казал на всички:

— Тази торба е за бедните, тази — за църквата, а тази е моя.

Всички бедняци се стекли, той на всеки по шепа пари напълнил, а после поискал да му платят обещаното.

Попът казал:

— Нищо не му давайте, той има цяла торба със злато, стига му толкова.

И гледа със завист торбата.

— Още по-зле за вас! Със своята алчност пак ще предизвикате някоя нечиста сила! — заплашил ги войникът.

Мъжете се изплашили, платили на войника уговореното. И така той се върнал при родителите си с цяло богатство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.